

Kurýr štěstí

V našich životech jsou různé situace, které nám život přinese. Některé pak slavíme, jiné oplakáváme, pro některé se trápíme a o dalších, které nás nepotkají a moc bychom si je přáli prožít, pak třeba sníme. I mě se zdálo, že můj život je tak nějak jiný, než bych si přála a že mi schází mít někoho ráda a žít pro něj. Těšit se na čas, který bych ráda trávila v jeho společnosti, která by se postupem času změnila v drogu pro život nás obou. Bylo to zvláštní odpoledne a já se dívala z okna a tiše záviděla všem párům, které se na ulici vedli za ruce a prožívali to, o čem jsem já jen snila a po čem jsem tak moc toužila. Záviděla jsem i sousedce, která si tak dlouze a s úsměvem povídala s **kurýrem**, který ji dovezl zásilku a na mě jen tak letmo pohlédl. Kdybych si tak mohla lásku objednat u **kurýrní služby** včetně toho muže, kterého by milovala stejně tak upřímně a vroucně, jako on by miloval mě. A třeba i nějakého milého **kurýra**. Ach jo. To by bylo. Na světě je ale asi už málo lásky, když ji každý většinou ubližuje a tak se není co divit, že se mnohým schovává. Pomyslela jsem si tak snově a v myšlenkách si skládala toho úžasníka včetně jeho tváře a vlastností, které bych chtěla aby měl. Pořád mi lezl do hlavy ale ten **kurýr** od sousedky a jeho **kurýrní** firma. Blázne bláznivej, pomyslela jsem si. Ty máš ale nesmyslný nápady. Copak to jde? Objednat si lásku **expresním kurýrem**? A ještě, aby tě miloval a ty sama jsi k němu láskou vzplála? Pomyslela jsem si a usoudila, že už nejsem v reálu normální a že začnu uvažovat o nějaké terapii. Jenže byl to zvláštní den už od rána a něco bylo kolem mě jinak, ale nevěděla jsem co ten pocit znamená. Na stole se ozval mobil, který svým tónem hlásil, že přišla zpráva SMS. A hele, odpověď na moji objednávku myšlenkou. Pomyslela jsem si v žertu a zasmála se tak, že kdyby byl někdo vedle mě a viděl ten můj škleboúsměv, myslel by, že potkal právě strašidlo. Jaké však mě zachvátilo zděšení, když text obsahoval jednoduché sdělení. „Ahoj. Chtěl bych k tobě do klubu. Hraju to už dlouho a postavou jsem tak akorát. Jestli chceš, budu se těšit na odpověď.“ Zase nějaký omyl, pomyslela jsem si, ale červíček zvědavosti v hlavě zahlodal a proboujel se mozkiem tak daleko, že dal povel mé ruce, aby napsala odpověď. Ahoj. Jsem ta a ta, měřím, vážím a další údaje o mě se už jen sypali. Vše jsem ukončila větou, že píše sice odesílatel asi jinam, než chtěl, ale že jsem pro každou legraci. Po nějaké době, když odpověď nepřicházela, jsem si řekla, že dané informace o mé osůbce byly pro druhou stranu nejspíš natolik zdrcující, že mu bude chvíli trvat než se z toho dostane a vzhledem k tomu, že bylo pozdější odpoledne, jsem mu pravděpodobně silně pokazila večer a to včetně celého následujícího dne. On totiž nepsal na seznámení, což jsem plna své chtivosti po lásce z jeho smsky nějak nepochopila, ale na možnost se dostat mezi hráče uzavřeného klubu basketu a spletl si číslo, což jsem se dozvěděla až později. Inu, co se dá dělat. Stejně to byl omyl. Člověk se musí umět smířit se svým osudem a chápala jsem, že nemůžu mít všechno a že **expres kurýra** s doručenou láskou v balíčku já holt mít nebudu. No a tak jsem si řekla, že na chlapa z smsky musím prostě zapomenout a zvláště, když ta má odpověď na ni byla jen z legrace. Nejednou však mobil začal vyvíjet aktivitu k tomu, abych ho zvedla ze stolu a přijala hovor. Myslela jsem, že volá někdo ohledně pracovních záležitostí, neboť jsem ještě seděla v kanceláři a to i když byla doba, kdy už většina národa nemaká. Bez jakýchkoliv obav jsem hovor přijala s důvěrou, že volá nějaký človíček, který mi nabídne obchod minimálně za milión a s bonusovým programem. „Ahoj. Jak se máš? Tady omyl z smsky. Nevadí, že volám? Jsem zvědavý, kdo mi to odpověděl i když jsem to poslal omylem někomu jinému a on mi omylem odpověděl na úplně něco jiného než jsem se ptal. No a když jsi odpověděla, tak jsi si moji odpověď vlastně objednala a tak odpověď je slušnost. Ne?“ Ozvalo se z telefonu a já měla pocit, že mi volá někdo z jiného světa. Jeho hlas byl něčím, co mi sevřelo srdce a zastavilo dech. Byl něčím, co mě hladilo po duši a já nebyla schopna říct víc než to, že jsem ze sebe vykoktala „Aaahoj...“ Já si **kurýrní expresní službu** ale neobjednala. Byla jsem ztracená a on díky mé nesmyslné odpovědi chvíli taky. Barva jeho hlasu byla nádherná a tak příjemné intonace, že jsem nevěřila, že to není upravený audio záznam z nebe. Neznala jsem ho, neviděla, ale jeho hlas jsem milovala od jeho prvního slovíčka, které mi řekl. Jak víš, že jsem **kurýr**? To už jsem nechápala vůbec a brala to jen jako humornou poznámku a se smíchem jsem řekla, že bude asi **kurýr** lásky z nebe. Byla jsem prostě mimo. Povídali jsme si velmi dlouho a já jsem ho chtěla poslouchat celé dny. Inu, mít možnost slýchat něco ojedinělého krásného, originálního, jedinečného holt není jen

tak. Frekvence výměny sms zpráv i hovorů mezi našimi mobily byla obrovská neboť jejich výrobce, který uváděl několika hodinovou výdrž jejich baterií se změnil pustého lháře, protože baterie se nestačila ani dobít a byla zase prázdná. Také odběr elektřiny na obou stranách poměrně vzrostl a díky většímu uchu u každého z nás, které zvětšilo svůj objem pro to, jak jsme na něj přitlačovali své mobily, bylo jasné, že opravdu služby mobilních operátorů umíme plně využít. Pokaždé, když jsem slyšela jeho hlas jsem získávala pocit, že jen on je tím, pro koho chci žít a třeba i ukončit války na celém světě najednou a bude-li třeba, v nich pro něj i bojovat. Pomaloučku jsem si začala podle jeho hlasu, názorů na život a na věci v něm a dle jeho vlastního popisu skládat jeho obrázek a představu o tom, jak vypadá. Bylo to šilené, neboť jsem ve svých vizích začala vidět milou tvář a duši muže, který mi byl milý ještě dřív, než jsem vůbec věděla, jak vypadá a to i kdyby byl třeba škaredý jako účetní uzávěrky, které vážně nemusím. Byla jsem jim tak unesená, že svět byl najednou zvláště krásný a plný jiných věcí než dřív. Zprávy a telefonáty se slovíčky o lásce, touze se poznat a být spolu, byly vzájemné a říkat si je, pro nás bylo stále silnější potřebou, která se nedala zvládat, natož omezit. Najednou přišel ten den, kdy jsme se měli prvně sejít a mě zachvátila panika. Přišlo to tak nejednou, že už nejsem schopna tak narychlo sehnat termín plastické operace. Navíc by trvala tak dlouho, že by se to stejně nestihlo. Pošlu tam někoho jiného! Napadlo mě. To je snad šance jak mého **kurýra**, tak jsem si ho pojmenovala, nevyplašit a hlavně nevyděsit. Plna obav, zda budu tou, která bude mému **kurýrovi** sympatická, jsem na to rande, vlastně naslepo, šla. Hrdinně jsem nahodila dámu sebevědomou, ale ve skutečnosti jsem byla malé dítě bojící se si říct o bonbón, natož ho sníst. Pomalu jsem docházela na místo, kde jsme se měli sejít a on už tam byl. A s autem! A s velkým autem! S dodávkou na které byl nápis **kurýrní služba** S otevřenou pusou a třesoucícma se rukama na volantů svého auta jsem se zastavila přímo u něj. Byl fešák, sympaták a byl to **kurýr** od mé sousedky. Jen tak tam stál a s jeho vlasy na ramena pod čepicí **kurýrní služby** si občas pohrál vítr. Ozářený sluncem koukal na mě jako na zázrak, což mě uklidnilo. Hodiny před zrcadlem se tedy vyplatily. „Vaše zásilka madam, láska z **kurýrní služby**. Tak to jsem já. **Kurýr pro Prahu** a pro tvé srdce do kterého bych ti chtěl doručovat svou lásku každý den **expres**.“ Povídali jsme si o všem možném a já se cítila jako neupřímná kočka co číhá na kořist, protože jsem měla v sobě pro něj něco víc než to, jen si povídat, ale bála jsem se mu to říct, natož zaútočit. Cítila jsem, že ho potřebuji obejmout, políbit, že pro něj mám tolik citu a že ho znám už dávno. Styděla jsem se hned projevit a strašně se bála, že něco pokazím. Chvíli mi bylo zase asi tak sedmnáct a svět byl nádherný. On byl nádherný a já chtěla být **kurýrem** a jezdit s ním kam jen nás z **kurýrní služby** pošlou. Čas se zastavil a mě v uších zněly zvony všech katedrál světa a byla jsem mimo všechno dění, nevěděla ani o čem všem se povídalo a vznášela se někde u slunce. Najednou ztichlo, až to ticho bolelo v uších a on se zeptal: „Můžeme se alespoň obejmout? Než odjedu.“ Zazmatkovala jsem a měla pocit, že kličkuji jako zajíc na poli a nevím kudy kam. Zahrála jsem ale hrdinu a řekla: „To víš, že můžeme. Jasně.“ Chtěla jsem se k němu přiblížit, ale zapomněla jsem si odepnout bezpečnostní pás, který mě při mém pohybu prudce vpřed směrem k němu, nekompromisně vrátil zpátky. Usmál se a já viděla v jeho očích laskavost a pochopení a záviděla všem ženám, kterým jako **kurýr** doručuje zásilky, nebo je od nich přebírá a ty ženy, se kterými si jako **kurýr** vídá opakovaně, jsem už rovnou nesnášela. „Já se divil, že se zapínáš, když nikam nejedeme.“ Objal mě. V tu chvíli jako kdyby do mě vstoupila síla anděla. Tak takhle nádherně objímá **kurýr kurýrní služby**? Pomyslela jsem si. Přitiskl mě k sobě a políbil. **Expres polibek od expres kurýra**. Zásilka byla doručena. Pomyslela jsem si. Mokrát jsem si to představovala a toužila něco podobného prožít, ale když to udělal a přišlo to, bylo to o moc hezčí, než jsem mohla toužit. Na to jsem fakt připravená nebyla. Před ním jsem byla ale hrdina. Jak také jinak. O tom ale, že jsem pak, když jsme se rozloučili, nebyla schopna v klidu ani řídit a měla plnou hlavu jeho kurýrní dodávky a jeho, tedy svého milého **kurýra**, jsem mu nikdy neřekla. Zjistila jsem také, že slova láska a štěstí, se pro mě stala jeho dalšími jmény, které mu opravdu sluší a právem náleží a to stejně tak jako k němu patří slova **kurýr**, **kurýrní služba** a další, ale tím nejhezčím jménem, které nám díky tomu, že jsem ho poznala náš vztah dal, je jméno našeho syna, které se jménem svého manžela, **expresního kurýra v Praze** znám. Dobrá **kurýrní služba**, jak se zdá, vám doručí vše a skvělý **kurýr** krom všeho možného vám může doručit i třeba štěstí a lásku.

Ten můj **kurýr** už svoji lásku doručil a doručuje ji k nám domů každý den, když přijde z práce. Ale lásku jiných a dobré zprávy, vám může doručit kdykoliv nejen on, ale i jiní **kurýři**.
...třeba některý z nich má svoji lásku i pro vás. Kdo ví...